

statskontrol med virksomhederne; det er embedsmænd og politikere, der kommer til at sidde og være julemændene, som erhvervslivet skal opføre sig pænt over for, for ellers får de ikke imødekommet deres ansøgninger. For det andet – og det er så næsten det værste – har man foræret finansministeren en mulighed for at kradsø nogle ekstra penge ned i statskassen, ligesom vi har set det med CO₂-afgiften. For CO₂-afgiften bliver jo ikke ført 100 pct. tilbage til erhvervslivet, og det vil de nye grønne afgifter selvfølgelig heller ikke blive; det er kun en del, der bliver ført tilbage, resten indgår i statskassen og bliver brugt til at solde op.

Og det kan ikke nytte noget, at vi i disse år, hvor det er så nemt for virksomhederne at flytte deres produktion til andre europæiske lande, truer dem med disse nye grønne miljøafgifter. Vi kan allerede i dag se, hvordan en række virksomheder gør sig overvejelser om at flytte til Sverige. Sverige – ja det gamle Forbudssverige – er nu blevet EU-medlem, og så opdager man, at derovre er der ingen lukkelov, der generer folk med hensyn til, hvornår de kan købe ind, og dér kan man køre 110 km i timen på landevejene. Og sådan er det altså også på hundredvis af andre områder nemmere for virksomhederne at beslutte sig for at slå sig ned i Sverige.

Derfor skal vi være opmærksomme på, at vi kan miste arbejdspladser alene ved, at man overvejer at indføre disse miljøafgifter og disse ressourceafgifter, for danske virksomheder er nødt til at tænke på fremtiden, og fremtiden er ikke at være i et land, hvor der konstant hænger den guillotine over virksomhedernes økonomi, at man kan finde på herindefra at indføre nye, skærpede afgifter.

Selv om man stiller med et løfte om, at penge-ne bliver ført tilbage igen, ved vi jo alle sammen godt, at selv om nogle virksomheder ligefrem kan tjene penge på det, vil de fleste virksomheder komme til at tabe på det.

Der har i dag været et skænderi mellem forligspartierne om, hvad man skal gøre ved de penge, man har afsat til et forsvarsforlig. Og det er jo bekymrende, når man hører de argumenter, der bliver brugt, for vi kan allerede nu se tegningen af, hvad der kommer ud af det. Det, der kommer ud af det, er, at man skærer yderligere ned på dansk forsvar. Man har i dag også brugt argumentet, at det er fredsdividenden, man vil have indfriet.

Vi tror desværre ikke på, at Europa bliver mere fredeligt i de kommende år. Vi frygter, at

der også i de kommende år er brug for et stærkt dansk forsvar, og det er altså århundredets største dumhed, hvis vi på nuværende tidspunkt foretager drastiske reduktioner i det danske forsvar.

Vi har også lagt mærke til, hvem det er, der råber højest. Det er de pacifister, som gennem alle årene har ment, at Danmark nærmest skulle have nedlagt sit forsvar. De misbruger i øjeblikket den ændrede sikkerhedspolitiske situation til at fremføre deres gamle, pacifistiske synspunkter. Dem skal vi advare imod, og vi skal bede om, at de mennesker – hvad enten det er os fra Fremskridtspartiet, eller det måske kun er folk fra Venstre og De Konservative – der bliver inviteret til de forsvarsforhandlinger, holder fast, for om få år vil man opdage, at det er dyrt at spare på forsvaret, hvis der skulle opstå en sikkerhedspolitisk situation, hvor vi har brug for forsvaret igen.

Så har vi også et andet udestående, som der ikke har været så meget diskussion om i dag, men som jeg er nødt til at nævne alligevel. Det er spørgsmålet om det flottenhejmeri, der finder sted inden for kulturområdet. Der er indgået en aftale om, at der skal bygges et nyt skuespilhus, eller hvad det kommer til at hedde, ved Det Kgl. Teater. Det er indbygget i finansloven, at et af de områder, hvor der i allerhøjeste grad bare skal bruges flere penge i 1995, ja, det er altså kulturområdet.

Og vi kan ikke finde saglige argumenter for, at vi i et land, hvor ganske mange tusinde familier henvender sig til hjælpeorganisationer for at få noget så enkelt som et måltid mad juleaften, skal bruge så mange ekstra penge på kulturbudgetterne. Det er ikke rimeligt.

Det har ikke noget at gøre med, at Fremskridtspartiet er kulturfjendsk, eller hvad man ellers plejer at skyde os i skoene; det er en simpel rimelighedsbetragtning, at de midler, der er til rådighed i de offentlige kasser, skal gå til de mennesker, som er i nød, og som har hjælp behov, og ikke til nogle kulturpaladser, hvor man kan gå rundt med champagneglas i hånden under Kulturby 1996 og hilse på alverdens folk, der kommer rejsende hertil, og som kan beundre vores kulturperler, og imens har man fejlet posedamerne og andre væk fra gaden, så de ikke ligger og generer folk, der er på besøg i København. Det kan vi ikke være bekendt over for den danske befolkning.

Det sidste tema, jeg vil tage op, er spørgsmålet om den udlændingepolitik, der bliver ført.